

være afskaaren fra som hidtil at benytte Artikler og Bidrag herfra eller Oversættelser fra udenlandske Tidsskrifter, som kunde have almen Betydning. Jeg tror ikke, at selve Tidsskrifternes Udgivere egentlig ere tjente med en saadan Bestemmelse. Et Tidsskrift er jo et Skrift, der udgaar en Gang om Ugen, en Gang om Maaneden, hver 14de Dag eller lignende og har en temmelig begrænset Læsekreds. Det drejer sig ofte om videnskabelige, politiske eller socialøkonomiske Artikler, som vedkommende Forfatter maaske sætter Pris paa at faa ud til en større Læsekreds, et større Publikum, saaledes at de Tanker, han forfægter i Tidsskriftet, kunde faa en større Udbredelse og maaske give Anledning til en Tankeudveksling, en Polemik angaaende de paagældende Spørgsmaal. Det se vi jo ofte. Det forekommer mig, at det er en meget streng Begrænsning, man her sætter med Hensyn til Tidsskrifterne. Det forekommer mig, at man maatte kunne nøjes med at sige for Tidsskrifternes Vedkommende, at naar vedkommende Forfatter i Overskriften til sin Artikel sætter: Eftertryk forbydes, saa er det et Forbud fra ham selv, som skal respekteres, men naar han ikke gør det, maa denne Undladelse opfattes som et Bevis paa, at vedkommende Forfatter gerne vil have de Tanker, han gør gældende i det paagældende Tidsskrift, udbredte i saa vide Kredse som muligt. Jeg vil tillade mig at fremhæve, at det vil være meget vanskeligt for et Dagblads Redaktør for Fremtiden at færdes mellem disse, jeg kan godt sige, mere eller mindre rigoristiske Bestemmelser, som indeholdes i dette Lovforslag. Jeg synes ogsaa, at det i det hele taget vil være urimeligt paa den Maade at lægge Hindringer i Vejen for, at Pressen, som i vore Dage er saa udviklet og saa udbredt, bringer Billeder og lettere Bidrag rundt omkring fra, ogsaa fra Udlandet. Jeg tror, at man ved denne Bestemmelse vil i ikke ringe Grad lægge et Baand paa Dagbladene frie Udvikling og frie Bevægelse, saaledes at en Dagbladsredaktør for Fremtiden maa komme til at sande det Ord, der staar i en gammel Salme: Jeg gaar i Fare, hvor jeg gaar.

Og hvorledes vil det i øvrigt være muligt at kontrollere alt dette? Hvis disse Lovbestemmelser skulle gennemføres, og der ikke skal ske ret meget, som er i Modstrid med disse nye Bestemmelser, ja saa vil man sikkert være nødt til at etab-

lere en Indførselskontrol paa dette Omraade. Jeg kan meget godt tænke mig, at saadanne Bestemmelser om, at der ikke maa tages noget fra Tidsskrifter, ogsaa udenlandske, kunde være en Fristelse for entreprenante, mere eller mindre detektivagtige Herrer til at oprette et Bureau alene med den Opgave at spille Angiver overfor Redaktørerne med Hensyn til, hvad disse i saa Henseende, maaske uden egentlig at vide af det eller tænke over det, komme til at optage i deres Blad, og som maatte falde ind under denne Lovs Bestemmelser. Der er jo i denne Lov fastsat betydelige Mulkter, fra 50 Kr. helt op til 2,000 Kr., og endvidere kan der kræves betydelige Erstatninger. Man kan meget godt tænke sig, at et saadant Udsponerings- eller Kontrollbureau, som skulde passe paa Dagbladene i deres Forhold overfor Tidsskrifterne, kunde blive en ret lukrativ Forretning for de paagældende Herrer. I det hele taget mener jeg, at det er en højst uheldig Bestemmelse, der paa dette Omraade er indført i Loven, en Bestemmelse, som vil genere Pressen og derved i Grunden ogsaa blive til Skade for det almene, for Samfundet. Hvorledes vil det være muligt f. Eks. nede i Italien fra et italiensk Tidsskrifts Side at kontrollere, hvad der aftrykkes her oppe i Danmark? Nej, de maa nødvendigvis have Folk her, der kunne give dem Underretning derom, og naar der er nogle Penge at tjene derved, vil der nok være nogen, der faar Lyst til den Forretning.

Jeg skal endnu nævne en enkelt Bestemmelse. I § 24 gives der Arkitekter Eneret paa Gengivelse af Bygningsværker. Hidtil var det for Arkitekternes Vedkommende kun saaledes, at Tegninger, Planer og Skitser vare beskyttede, men nu beskytter man ogsaa Værket in natura, altsaa selve Bygningen. Jeg ved nu ikke, hvorledes det skal opfattes; maaske den højtærede Kultusminister vil forklare det nærmere. Naar en Bygherre har faaet en Tegning af en Arkitekt og i Henhold dertil lader sit Hus opføre, maa denne Tegning, naar den er betalt, dog være vedkommende Bygherres Ejendom. Saaledes skal det maaske ikke opfattes efter de Regler, der gøres gældende i dette Lovforslag. Vedkommende Bygherre har vel betalt Arkitekten derfor, men alligevel vedbliver — det tror jeg i alt Fald er Mening — Arkitekten at have Ejendomsretten til den paagældende Tegning. Jeg synes, der hersker nogen Uklarhed paa dette Punkt, men der kan ikke her-